

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094742096/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Jeg viser mig i skyerne og taler således: Se, her er jer skaber, som I gerne kan få lov til at tilbøde, hvis det kan være jer til noen trost; men nu kan I i alt fald se, at jeg er til. Og la mig nu høre, hvordan I er tilfredse med jere vilkår!

Da stumlede der en stor mængde højt forskellig udseende og temmelig utydelige væsner sammen, og de svarede sådan:

Vi er ingenting rigtig; derfor er vi ikke tilfredse med noget. Vi er lysende danster med en tynd skorpe stof over som legeme, andre af os er grublende tanker indhyllede i en let støvsky, der skal forestille en krop, og de luftigste iblandt os færdes slet ikke her på jorden, men kun højt oppe i skyerne; hvordan deres sjæle er, ved vi ikke, men af og til, når de kommer os noenlunde nær, ser vi dem som en hvidlig tåge, og hvad de bestiller, ved vi heller ikke, men os gør de ingen gavn. Der har været en kort tid, da vi var fornojele, men nu har vore vismænd regnet ud, hvordan den er, der har skabt os, og vi ser da, at han i virkeligheden ikke har skabt os i sit billede. Gi os mere krop! De, som elsker her, har både trofasthed og omhed, men de mangler arme til at omfavne med. På vore marker går der løver, som vel ejer et stort brøl, men de har hverken tænder eller kløer. Gi os mere blod, munker, styrke!

Jeg skynder mig forfærdet bort uden at se mig tilbage. Jeg vil ryste denne skabelsens byrde af mig, ti den graver mig. Gå hurtig uader, du mislykkede verden! Opslug jere planeter, sole, sug dem til jer, og fortær dem! Så kan I bagefter gerne slå jer sammen og vandre rundt i form af urtåge, eller hvad I nu synes. I er fri, jeg vil gå bort og gruble, og om nogle millioner år, når jeg har udtenkt en ny skabelsesorden, da vil jeg ta fat igen. Dette værk slog fejl; jeg hade vel skabertanker, og det mægtige blev ligeledes, men jeg rådede ikke for, hvad der skulde blive af de skabte verdener; al min kraft har jeg forbrugt til at skabe, og jeg har intet tilbage, hvormed jeg kan opretholde min skabning.

Mine sole er osse blevet rasende; de jager rundt med deres firlige ild og indfanger planeterne, så lærne står lange ud bag efter dem. Nu flokkes solene i en tæt skare som for at rådså, lange, underhandlende flammer slår som spørgsmål og svar fra den ene til den anden. De nærmer sig til hverandre; de fastsætter en overens-